

Ս. ՅԱԿՈԲԱՅ ԲԵՄԷՆ

Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻ

Պէտք է հաստատապէս գիտնալ որ լուկ առաքինի մարդ մ'ըլլալով, ճշմարիտ քրիստոնեաներ եղած չենք ըլլար: Կան շատ մարդիկ՝ որոնք զրեթէ բոլորովին քրիստոնէական բարոյականով կ'ապրին, բայց առով ճշմարիտ քրիստոնեաներ չեն:

Իսկական հաւատացեալը իր բարոյականի սկզբունքները կը հիմնէ աւելի խորունկ և իրական ճշմարտութիւններու վերայ՝ որոնք քրիստոնէութեան խորքը կը կազմեն, և որոնք սակայն ըստ ինքեան բարոյագիտութիւն չեն: Աւետարանի մէջ բարոյական պատուէրները երկրորդական են, և հետեւութիւններն են բուն քրիստոնէութեան, ինչպէս նաև միջոցները՝ իրական հաւատքի տիրանալու:

Քրիստոսի ճշմարիտ հետեւողները ըլլալու համար պէտք ունինք Եկեղեցւոյ Ս. Խորհուրդներուն: Անոնց միջոցաւ է որ Եկեղեցիին կապը կը պահուի իր Գլուխին հետ: Անոնց միջոցաւ է որ մենք հաղորդակից կ'ըլլանք Քրիստոսի կեանքին, որ հիմն է մեր հոգեկան բոլոր ապրումներուն և մեր կենցաղին:

Պատարագը եօթը խորհուրդներէն աւանդն կարեւորն է:

Ի՞նչ է պատարագը, զոր մեզմէ ոմանք ամէն կիրակի կուգան տեսնելու և լսելու: Գիտէ՞ք թէ ինչո՞ւ համար են այս ծէսերը, և անոնց բովանդակութիւնը: Ի՞նչպէս հաստատուած է ան Քրիստոնէական Սուրբ Եկեղեցիին մէջ: Ընդարձակ և էական նիւթ մըն է այս, որու մասին աւաղ որ շատ քիչ բան սորված են մեր Եկեղեցւոյն զաւակները առհասարակ:

Նախ և առաջ՝ Ս. Պատարագը կայ՝ վասն զի մեր Տէրը հրամայեց զայն: Եկեղեցւոյն մէջ սկիզբէն ի վեր կեդրոնական տեղ մը զբաւած է այս խորհուրդը: Ս. Աւետարանի մէջ ալ անոր սահմանը, պարագաները և եղբերը տրուած են: Քրիստոսի հրամայած ըլլալն է ուրեմն միակ պատճառը Հաղորդութեան Խորհուրդին կատարման: Սակայն բանի մը պատճառը գիտնալ՝ զայն ճանչնալ չի նշանակեր միշտ: Մեր

Տէրը Ս. Եկեղեցիին հրամայեց Պատարագի խորհուրդին յաւերժացումը՝ որոշ միտքով մը և նպատակով մը: Նպատակ մը՝ որ մեր Տիրոջ ընդհանուր նպատակին, այսինքն մարդկային փրկութեան գործին մէջ կարեւոր տեղ մը ունի: Հարկ է ուրեմն գիտնալ Ս. Պատարագի խորհուրդին իմաստը և անոր գերը հաւատացեալին փրկութեան գործին մէջ:

Նախ պէտք է լուսարանուին՝ մեր Տիրոջ Ս. Պատարագի հաստատման խօսքերուն բացատրութեան կարօտ կէտերը:

Յիսուս Քրիստոս առաւ հացը և օրհնեց զայն: Այսինքն՝ զանց զայն միւս հացերէն և սրբացուց: Իր հոգիէն ուժ մը և խորհուրդ մը զբաւ անոր մէջ: «Օրհնել» երբ Աստուծոյ համար է՝ զովիւ, փառարանել կը նշանակէ: Իսկ երբ ուրիշ բաներու համար՝ նուիրագործել, որ կը նշանակէ առարկայի մը գաղափարէն անոր սովորական իմաստը արտահանել՝ և զայն զուգորդել հոգեւոր սուրբ իրականութեան մը հետ:

Մեր Տէրը հացին համար ըսաւ. այս իմ մարմինն է, և զինիւն համար. այս իմ արիւնն է: Մարմինը կը կենայ հոս փոխանակ զոյութեան, էութեան. էութիւնը՝ էակին: Արիւնը՝ կը կենայ փոխանակ կեանքի: Մարմինը՝ մնայունն է. արիւնը՝ չարժուէն է: Երկուքը միասին՝ Հոգին են: Խորհրդատեւորը կ'ըսէ պատարագին համար՝ «ահա՛ որ և անպատում խորհուրդ»:

Յետոյ՝ մեր Տէրը արիւնին համար կ'ըսէ «նոր ուխտ»: Արիւնի և ուխտի զուգորդութեանց մէջ ամենէն նշանակելին ու կարեւորը հրէական կրօնքինն է: Քահանան ռզակէզին արիւնէն մաս մը կը սրսկէր Տիրոջ սեղանին վրայ, և մաս մը՝ ժողովուրդին. ասով՝ ժողովուրդը կը խոստանար իր Աստուծոյն հնազանդիլ, և Աստուծո՛ւ իր ժողովուրդը ապրեցնել: Այս ծէսին մէջ ամէն մէկ եղբ իր խորունկ նշանակութիւնն ունի: Քրիստոնէական պատարագին ստուերական նախատիպն է այն, ինչպէս կը սորվեցնէ Երբայեցւոց Թուղթը, զոր համեմատաբար քիչերու տրուած է լիովին հասկնալ:

Բայց մեր ժամանակը լրացաւ: Կը խոստանամ՝ երբ դարձեալ կարգս գայ՝ խօսիլ ձեզի նոյն այս նիւթի մասին:

ՏԻՐԱՆ ՎԱՐԴԱՊԵՏ